

Az örökké néha túl rövid...

Örökké, megszakítva

*finep
selection*

TAYLOR JENKINS REID

TAYLOR JENKINS REID

**Örökké,
megszakítva**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Linda Morrisnak
(amiért elolvasta egy tizenkét éves kislány detektívregényeit)

és Alex Reidnek
(a férfinak, akibe az egész világnak bele kellene szeretnie)

Minden reggel, amikor felébredek, egy másodperc töredék részére elfelejtem, hogy elmentél, és feléd nyúlok. De csak az ágy hideg oldalát találom ott. A szemem megakad az éjjeliszekrényen lévő képünkön, ami Párizsban készült rólunk, és előnt a boldogság, hogy bár az együtt töltött idő rövid volt, de szerettelek, és te is szeretted engem.

– Craigslist-poszt, Chicago, 2009

ELSŐ RÉSZ

JÚNIUS

– **E**LDÖNTÖTTED MÁR, hogy megváltoztatod-e a nevedet? – kérdezi Ben. A kanapé másik végén ül, a lábfejemet masszírozza. Olyan imádni való! Hogyan köthettem ki egy ilyen eszméletlenül imádni való férfi oldalán?

– Van egy ötletem – ugratom. Igazából több egy ötletnél. Az arcom mosolyra derül.

– Éspedig?

Túl szexi ahhoz, hogy férj legyen. Fiatal, magas és izmos. Anynyira tökéletes! Úgy beszélek, mint aki meghibbant. De ez normális, nem? Újdonsült feleségként természetes, hogy azon a bizonyos rózsaszín szemüvegen keresztül látom őt.

– Arra gondoltam, hogy az Elsie Porter Ross nevet választom – árulom el neki.

Ben egy pillanatra abbahagyja a lábfejem nyomkodását.

– Irtó dögös.

Ránevetek.

– Miért?

– Nem tudom. – Ismét elkezd masszírozni a lábamat. – Csak tetszik, hogy össze van kapcsolva a nevünk.

– Nekem is tetszik. Valahogy olyan dögös.

– Én mondtam!

– Akkor ezt eldöntöttük. Amint megérkezik a házassági anyakönyvi kivonat, elküldöm a DMV-nek, vagy ahová küldeni kell a névváltozás miatti okmánycserére vonatkozó kérelmeket.

– Remek – veszi el Ben a kezét rólam. – Szóval, Elsie Porter Ross. Most én következem.

Megfogom a lábfejét. Egy darabig csend van, ahogy szórakozottan masszírozom a lábujjait a zokniján keresztül. A gondolataim elkalandoznak, majd egy idő után hirtelen belém hasít a felismerés: éhes vagyok.

– Nem vagy éhes? – kérdezem.

– Most?

– Valamiért úgy megkívántam a Fruity Pebblest.

– Nincs itthon gabonapehely?

– De van. De... én gyümölcsízű rizspelyhet akarok.

Felnőtteknek való gabonapehely persze van itthon, egymás mellett sorakoznak a rostokban gazdag, mindenféle formájú, barna gabonapelyhekkkel teli dobozok.

– Akkor menjünk el Fruity Pebblest venni? A bolt még biztosan nyitva van, és szerintem árulnak is olyat. De elmehetek akár egyedül is, hozok neked.

– Nem! Nem akarom, hogy egyedül menj. Az a lustaságom jele lenne.

– Így igaz, de a feleségem vagy, szeretlek, és azt akarom, hogy megkapd, amit szeretnél. – Ben felállni készül.

– Ne, tényleg, nem kell!

– Megyek. – Kimegy egy rövid időre a szobából, majd a biciklijével és a cipőjével tér vissza.

– Köszönöm! – nyúlok el a kanapén, elfoglalva a helyet, ahol az imént még ő ült. Ben rám mosolyog, ahogy kinyitja a bejárati ajtót, és kitolja a biciklijét. Hallom, amint lehajtja a letámasztót, és tudom, hogy vissza fog jönni elkészönni.

– Szeretlek, Elsie Porter Ross – hajol le, hogy megcsókoljon. Kerékpáros sisak és kesztyű van rajta. Rám vigyorog. – Imádom a hangzását.

Szélesen elmosolyodom.

– Én is szeretlek. És köszönöm!

– Szívesen. Szeretlek! Mindjárt jövök. – Becsukja maga mögött az ajtót.

Visszateszem a fejemet a kanapéra, és a kezembe veszek egy könyvet, de nem tudok figyelni. Hiányzik. Eltelik húsz perc, és elkezd motoszkálni bennem a gondolat, hogy már itthon kellene lennie, de az ajtó nem nyílik. Nem hallok senkit a lépcsőn.

Amikor eltelik fél óra, felhívom a mobilján. Nem veszi fel. Mindenféle gondolatok kezdenek cikázni a fejemben arról, hogy vajon mi történhetett. Mindegyik túlzó és abszurd. Találkozott egy másik nővel. Beugrott egy sztriptízbárba. Újra felhívom, miközben az agyam valószerűbb magyarázatokat kezd keresni arra, hogy miért késik. Magyarázatokat, amelyek észszerűek, de sokkal rémisztőbbek. Ben továbbra sem válaszol. Felkelek a kanapéról, és kimegyek.

Nem tudom, mire számítok, mit fogok találni, de végignézek az utcán mindkét irányban, hátha felbukkan a távolban. Vajon örült-e arra gondolni, hogy baj érhetett? Nem tudom eldönteni. Próbálok nyugodt maradni, és azt mondogatom magamnak, hogy csak valami forgalmi dugóba került, amiből nem tud kikeveredni. Vagy talán összefutott egy régi barátjával. A percek egyre lassabban

telnek. Óráknak tűnnek. Minden eltelt másodperc kibírhatatlanul hosszú.

Szirénák.

Szirénák hangja közeledik felém. Fényeik az utcánk háztetői felett villognak. Mintha engem hívnának a sivító hangjelzések. A nevet hallom ütemes sírásukban: *El-sie, El-sie*.

Futni kezdek. Csak az utcánk végére érve kezdem érezni a talpamon, hogy milyen hideg is az aszfalt. Vékony melegítőnadrágom nem ellenfél a szélnek, de én csak megyek, amíg meg nem találok a hang forrását.

Két mentőautót és egy tűzoltókocsit látok. Néhány rendőrautó épp lezárja a területet. Addig futok az odaérkezett egyenruhások és bámészkodók között, ameddig csak tudok, majd hirtelen megállok. Valakit hordágyra tesznek. Az út mellett egy nagy költöztető teherautó fekszik felborulva. Az ablakai betörték, üvegszilánkok köröskörül. Alaposan megnézem a teherautót, próbálom kitalálni, mi történhetett. Ekkor veszem észre, hogy nem csak üvegszilánkok borítják az utat. Valami apró szemű is szétszóródott. Közelebb megyek, és megpillantom az egyiket a lábam előtt. Fruity Pebbles. Vadul forogatom a fejem, és azt az egyetlen dolgot keresem, amiért imádkozom, hogy ne legyen ott. De ott van. Pont előttem – hogy nem vettem észre? –, félig a teherautó alatt ott van Ben biciklije. Meghajolva, kettétörve.

A világ elnémul. A sziréna elhallgat. A város megáll. A szívem olyan gyorsan kezd dobogni, hogy fáj a mellkasom. Vér lüktet az agyamban. Olyan meleg van idekint. Mikor lett ilyen meleg? Nem kapok levegőt. Nem hiszem, hogy tudok lélegezni. Nem lélegzem.

Még csak észre sem veszem, hogy futok, csak amikor odaérek a mentőautó ajtajához. Elkezdek dörömbölni rajta. Az ablak túl

magasan van ahhoz, hogy elérjem, ezért fel-le ugrálok, ahogy próbálok ráválni. Közben csak azt hallom, ahogy a rizspelyhek egymás után roppannak össze a talpam alatt. Minden egyes alkalommal, amikor felugrok, beletaposom őket az aszfaltba. Millió darabra törom őket.

A mentőautó elindul. Őt viszik? Bent viszik? Életben van? Jól van? Megsérült? Talán azért tették a mentőautóba, mert az előírások szerint be kell szállítani a kórházba kivizsgálásra, de nincs semmi baja. De lehet, hogy valahol itt van. Lehet, hogy a mentő a teherautó sofőrjét vitte el. Az a fickó biztosan meghalt, nem? Nem létezik, hogy túlélte. Tehát Bennek jól kell lennie. Ez a balesetek karmája: a vétkes meghal, a vétlen életben marad.

Megfordulok és körülnézek, de sehol sem látom Bent. A nevét kezdem kiabálni. Tudom, hogy jól van. Biztos vagyok benne. Csak legyen már vége! Csak látni akarom, hogy megúsza egy kis karcolással, és hallani akarom, hogy hazamehet. Menjünk haza, Ben! Tanultam a leckéből, ezután soha többé nem engedem, hogy még egyszer ilyen hülye szívességet tegyél nekem. Tanultam a leckéből, menjünk haza!

– *Ben!* – kiáltom bele az éjszakába. Olyan hideg van! Hogyan lett hirtelen ilyen hideg? – *Ben!* – kiáltom ismét. Úgy érzem, mintha körbe-körbe futnék, amíg meg nem állít egy rendőr.

– Asszonyom! – ragadja meg a karomat. Tovább kiáltozom. Bennek hallania kell engem. Tudnia kell, hogy itt vagyok. Tudnia kell, hogy ideje hazajönni. – Asszonyom! – szól hozzám ismét a rendőr.

– *Mit akar?! –* üvöltöm az arcába. Kitépem a karomat a szorításából, és megpördülök. Megpróbálok keresztülfutni egy nyilvánvalóan lezárt területen. Tudom, hogy akárki is zárta le a területet, beengedne. Megérténé, hogy én csak meg akarom találni a férjemet.

A rendőr utolér, és ismét megragadja a karomat.

– Asszonyom! – mondja ezúttal szigorúbb hangon. – Nem tartózkodhat most ezen a területen.

Hát nem érti, hogy pont itt kell lennem?!

– Meg kell találnom a férjemet! Lehet, hogy megsérült. Ez az ő kerékpárja. Meg kell találnom!

– Asszonyom, a férjét bevitték a Cedars-Sinai kórházba. Van bárki, aki el tudja vinni oda?

Az arcára meredek, de nem értem, mit mond.

– Hol van?

El kell ismételnie. Nem értem.

– Asszonyom, a férjét most szállítják be épp a Cedars-Sinai Egészségügyi Központba. Szeretné, hogy elvigyem?

Nincs itt? Gondolkodom. Abban a mentőautóban volt?

– Jól van?

– Asszonyom, én nem...

– *Jól van?*

A rendőr rám néz. Leveszi a sapkáját a fejéről, és a mellkasára teszi. Tudom, hogy ez mit jelent. Láttam már ilyet korabeli művekben, amikor háborús özvegyek ajtajában állva teszik ugyanezt. Mintha parancsszóra tenném, hevesen zihálni kezdek.

– Látnom kell őt! – üvöltöm a könnyeimben át. – Látnom kell! Mellette kell lennem! – Az út közepén térdre rogyok, alattam gabonapelyhek roppannak szét. – Jól van? Mellette kellene lennem. Csak azt mondja meg, hogy még életben van!

A rendőr egyszerre szánakozón és büntudattal néz rám. Még soha nem láttam ezt a két érzelmet egyszerre tükröződni valakinek a szemében, de könnyű felismerni.

– Asszonyom. Nagyon sajnálom. A férje...

A rendőr nem siet; őt nem hajtja az adrenalin, mint engem. Tudja, hogy nincs miért sietni. Tudja, hogy a férjem holtteste várhat.

Nem hagyom, hogy befejezze a mondatot. Tudom, mit akar mondani, és egy szavát sem hiszem. Nem fogom elhinni! Csak ordítok vele, és ököllel a mellkasára vágok. Hatalmas ember, valószínűleg legalább 190 centi magas, toronyként magasodik fölém. Úgy viselkedek, mint egy gyerek. De ez sem tart vissza. Csak ütöm-vágom. Meg akarom pofozni. Meg akarom rúgni. Azt akarom, hogy neki is úgy fájjon, ahogy nekem.

– Azonnal meghalt. Nagyon sajnálom.

Ekkor esek össze. Minden forogni kezd körülöttem. Hallom, ahogy lüktet a pulzusom, de nem tudok figyelni arra, amit a rendőr mond. Tényleg nem hittem, hogy ez fog történni. Azt hittem, hogy rossz dolgok csak a nagyképű emberekkel történnek. Rossz dolgok nem történnek a hozzám hasonlókkal; az olyanokkal, akik tudják, milyen törékeny az élet, akik tiszteletben tartják egy felsőbb hatalom tekintélyét. De megtörtént. Velem megtörtént.

A testem lenyugszik. A könnyeim kiapadnak. Az arcom megfagy, és a tekintetem egy állványra tapad. A karom zsibbad. Nem vagyok biztos abban, hogy állok vagy ülök.

– Mi történt a sofőrrel? – kérdezem a rendőrtől nyugodt, higgadt hangon.

– Megismételné, asszonyom?

– Mi történt azzal, aki a teherautót vezette?

– Meghalt, asszonyom.

– Még szerencse.

A rendőrtiszt csak bólint, talán egy ki nem mondott egyezség jeléül, hogy hajlandó úgy tenni, mintha nem hallotta volna, amit az imént mondtam, én pedig cserébe úgy tehetek, mintha nem

kívánnám egy másik ember halálát. De én nem akarom visszavonni a szavaimat.

A rendőr megfogja a karomat, a rendőrautójához vezet, és beültet az első ülésre. Bekapcsolja a szirénát, hogy haladni tudjunk a forgalomban, és Los Angeles utcái úgy suhannak el mellettem, mintha gyorsított felvételt néznék. Soha nem láttam őket ilyen csúnyának.

A KÓRHÁZBA ÉRVE A RENDŐRTISZT leültet a váróteremben. Olyan erősen ráz a hideg, hogy a szék velem együtt remeg.

– Vissza kell mennem – mondom neki. – Vissza kell mennem! – kiáltom hangosabban. Ránézek a névtáblájára. Hernandez rendőrtiszt.

– Értem. Igyekszem megtudni mindent, amit lehet. Ha jól tudom, kijelölnek majd ön mellé egy szociális munkást. Rögtön visszajövök.

Hallom, hogy beszél, de nem vagyok képes reagálni, vagy figyelni arra, amit mond. Csak ülök a széken, és a szemközti falat bámulom. Érzem, hogy a fejem egyik oldalról a másikra billen. Érzem, hogy felállok, és elindulok a nővérpult felé, de aztán Hernandez rendőrtiszt visszatér, és megállok. Egy alacsony, középkorú férfival van most. A férfi kék inget visel piros nyakkendővel. Lefogadom, hogy ez az idióta azt hiszi, a piros nyakkendője tekintélyt parancsol. Lefogadom, hogy jó napja van, ha ez a nyakkendő van rajta.

– Elsie – szól hozzám. Biztosan megmondtam Hernandez rendőrtisztnek a nevemet. Még csak nem is emlékszem rá. Kinyújtja a kezét, mintha legalábbis kezet akarnék rázni vele. Nem érzem szükségét a formalitásoknak egy tragédia kellős közepén. Nem veszek

róla tudomást. Azelőtt soha nem utasítottam volna vissza egy ilyen gesztust. Kedves vagyok. Néha egyenesen naiv. Nem olyan ember, akit „nehéz esetnek” vagy „szeszélyesnek” tartanak.

– Ön Ben Ross felesége? Van önnél személyi igazolvány? – kérdezi a férfi.

– Nincs. Én... csak kiszaladtam a házból. Nincs... – Lenézek a lábamra. Még csak cipő sincs rajtam, de ez a férfi azt hiszi, hogy van nálam bármiféle igazolvány?

Hernandez rendőrtiszt távozik. Lassan, zavartan sétál el. Biztosan úgy érzi, ő megtette, amit meg kellett tennie. Bárcsak ő lehetnék! Bárcsak én is elsétálhatnék innen, és hazamehetnék! Hazamennék, és otthon várna a férjem meg egy meleg ágy. A férjem, egy meleg ágy és egy tál rohadt rizspehely.

– Sajnálom, de még nem mehet be, Elsie – mondja a piros nyakkendőös férfi.

– Miért nem?

– Az orvosok még bent vannak.

– *Életben van?* – üvöltöm. Milyen gyorsan fel tud éledni a remény!

– Nagyon sajnálom – rázza a fejét. – A férje ma este meghalt. Regisztrálva volt szervdonorként.

Úgy érzem, mintha egy liftben lennék, ami a földszintre zuhan. Darabjaira szedik, és odaadják a szerveit másoknak. Elveszik a részeit.

Visszaülök a székre; belül meghaltam. Az egyik felem rá akar ordítani erre az emberre, hogy engedjen oda. Hogy láthassam Bent. Át akarok rohanni az ikerajtón, hogy megtaláljam, és a karjaimba zárjam. Mit csinálnak velem? De megbénultam. Én is halott vagyok.

A piros nyakkendőös férfi elmegy egy rövid időre, majd forró csokival és egy pár papuccsal tér vissza. A szemem kiszáradt és fáradt.

Alig látok. Tompának érzem minden érzékszervemet. Mintha csapda lenne a saját testem, mintha izolálna mindenkitől, aki körülöttem van.

– Van esetleg egy hozzátartozója, akit felhívhatnánk? Például a szüleit?

Megrázom a fejemet.

– Ana – felelem. – Anát kellene felhívnom.

A férfi a vállamra teszi a kezét.

– Le tudná írni erre a papírra Ana telefonszámát? Felhívom.

Bólogatok, mire ő odanyújt nekem egy darab papírt és egy tollat. Beletelik egy kis időbe, mire eszembe jut Ana száma. Néhányszor elrontom, mielőtt sikerülne helyesen leírnom, de amikor odaadom neki a papírt, egészen biztos vagyok abban, hogy az a helyes szám.

– És mi van Bennel? – Nem tudom, hogy egészen pontosan mit is akarok ezzel kérdezni. Én csak... Még nem adhatom fel. Még nem lehetek a telefonáljon-valakinek-aki-hazavisz-és-vigyáz-rám szakaszban. Harcolnunk kell, nem igaz? Meg kell találnom Bent, és megmentenem. De hogyan tudom megtalálni és megmenteni?

– A nővérek felhívták a férje legközelebbi hozzátartozóját.

– Tessék? Én vagyok a legközelebbi hozzátartozója.

– Állítólag az igazolványában egy Orange megyei cím szerepel. A törvény értelmében értesítenünk kellett a családját.

– Vagyis kit hívott fel? Ki fog idejönni?

De már tudom a választ.

– Utánanézek, hogy ki tudom-e deríteni. Most elmegyek, és felhívom Anát. Rögtön visszajövök, rendben?

Bólintok.

Látom és hallom, hogy más családok is várnak ebben a váróteremben. Néhányuk tekintete komor, de a legtöbbjük úgy tűnik, jól

van. Van itt egy anya a kislányával. Könyvet olvasnak. Van egy fiatal fiú, aki az arcát jegeli. Mellette az apja dühösnek látszik. Van egy tinédzser pár, akik egymás kezét fogják. Nem tudom, ők miért vannak itt, de az arcukon lévő mosolyból, illetve abból ítélve, ahogy flörtölnek, csak azt tudom feltételezni, hogy semmi rettenetes nem történt velük, és én... legszívesebben rájuk üvölténék. Meg akarom mondani nekik, hogy a sürgősségi osztályon sürgősségi eseteket kezelnek, és nincs itt semmi keresnivalójuk, ha boldogok és gondtalanok. Menjenek haza, és legyenek boldogok valahol máshol, mert én ezt nem szeretném látni. Nem emlékszem, milyen érzés olyan-
nak lenni, amilyenek ők. Arra sem emlékszem, milyen érzés önmagamnak lenni, annak, aki akkor voltam, mielőtt mindez megtörtént. Csak a nyomasztó rettegés maradt. Ez, és a düh a két kis seggfej iránt, akik nem akarnak eltűnni a fenébe a rohadt mosolyukkal.

Gyűlölöm őket, és gyűlölöm az átkozott nővéreket is, akik serényen teszik a dolgukat, mintha nem ez lenne az életük legrosszabb napja. Telefonálnak, fénymásolnak, kávéat isznak. Gyűlölöm, amiért képesek kávéat inni egy ilyen pillanatban. Gyűlölök mindenkit az egész kórházban, amiért nincsenek elkeseredve.

A piros nyakkendő férfi visszatér, és tájékoztat, hogy Ana úton van. Felajánlja, hogy leül mellém, és velem együtt megvárja, amíg ideér. Megvonom a vállamat. Azt csinál, amit akar. A jelenléte nem vigasztal, de visszatart attól, hogy odarohanjak valakihez, és ráüvöltsek, amiért csokoládét eszik egy ilyen helyzetben. Az úton szanaszét szóródott rizspelyhek képe villan fel a szemem előtt, és tudom, hogy még ott lesznek, amikor hazamegyek. Senki nem fogja feltakarítani őket, mert valószínűleg senki nem sejtí, hogy milyen szörnyű lesz őket újra látni. Micsoda ostobaság miatt kellett meghalnia Bennek! Gyümölcsízű rizspehely miatt halt meg. Még vicces

is lenne, ha nem lenne ennyire... Nem, ez soha nem lesz vicces. Nincs benne semmi vicces. Még az sem vicces, hogy azért vesztettem el a férjemet, mert megkívántam egy gyerekeknek szánt müzlit, amit a Frédi és Béni mese ihletett. Gyűlölöm magamat emiatt. Magamat gyűlölöm a legjobban.

Ana teljes pánikban van, amikor ideér. Nem tudom, hogy a piros nyakkendőös férfi mit mondott neki. Ahogy Ana elkezd rohanni felém, a férfi feláll, hogy üdvözölje őt. Látom, hogy beszélnek egymással, de nem hallom őket. Csak néhány szót váltanak, majd Ana odasiet mellém, és átölel. Hagyom, hogy öleljen, ahol éppen ér, de nincs energiám arra, hogy én is viszonzzam. Ez a „döglött hal” ölelés. A fülemből súsogja, hogy „sajnálom”, és én a karjaiba omlak.

Nem akarom tartani magam, nem áll szándékomban elrejtteni a fájdalommat. Keservesen sírni kezdek a váróteremben. Szívgöggel Ana két melle közé temetem magamat. Életem bármely más pillanatában távol tartanám a fejemet ettől a testrésztől. Kényelmetlenül érzem magam, ha a szemem és a szám ilyen közel lenne egy intim testrészhez, de ebben a pillanatban a szex triviálisnak és ostobaságnak tűnik. Olyasvalaminek, amit idioták csinálnak unaloműzés gyanánt. Azok a boldog tinédzserek valószínűleg sportot űznek belőle.

Ana ölelő karja nem nyújt vigaszt. A könnyek úgy patakszanak a szememből, mintha erőltetném a sírást, pedig nem így van. Maguktól záporoznak. Még csak szomorúnak sem érzem magam. Ez a szintű keserűség olyannyira túlmutat a könnyeken, hogy azok jelentéktelennek és butának tűnnek.

– Láttad Bent, Elsie? Annyira sajnálom!

Nem válaszolok. Mintha órák telnének el, ahogy ott ülünk a váróterem padlóján. Néha keservesen sírok, néha nem érzek semmit. Többnyire Ana karjaiba bújok, nem azért, mert szükségem van rá,

hanem azért, mert nem akarok ránézni. Végül Ana feláll, nekítámaszt a falnak, majd odamegy a nővérpulthoz, és kiabálni kezd.

– Mikor láthatjuk végre Ben Rosst?! – üvölt rá a fiatal latin-amerikai nővérré, aki a számítógépnél ül.

– Asszonyom – áll fel a nővér, mire Ana is hátrébb lép.

– Nem, semmi asszonyom! Azt mondja meg, hogy hol van! Engedjen be minket hozzá!

A piros nyakkendőös férfi odamegy hozzá, és megpróbálja lecsillapítani.

Néhány percig beszélnek. A férfi vigasztalólag próbálja megérinteni Anát, de ő elrántja a vállát, hogy ne tudjon hozzáérni. A férfi csak a munkáját végzi. Itt mindenki csak a munkáját végzi. Micsoda seggfejek!

Egy idősebb hölgy viharzik be az ajtón. Körülbelül hatvannak néz ki, hosszú, vörösésbarna haja hullámokban lebeg az arca körül. A szempillafestéke megfolyt, vállán egy barna táska, mellkasán egy feketésbarna kendő. A kezében zsebkendőt szorongat. Bárcsak elég higgadtan tudnék gyászolni ahhoz, hogy legyen zsebkendőm! De én a ruhám ujjába és nyakába töröltem az orromat. A könnyeimet pedig hagytam a földre hullni.

A nő odaszalad a recepcióhoz, majd tudomásul veszi, hogy le kell ülnie. Ahogy egy pillanatra felém fordul, azonnal tudom, hogy ki ő. Meredten bámulok rá. Képtelen vagyok levenni róla a szememet. Ő az anyósom. Egy idegen – minden tekintetben. Néhányszor láttam a fényképét egy fotóalbumban, de ő soha nem látott engem.

Otthagytok mindenkit, és elindulok a mosdó felé. Fogalmam sincs, hogyan mutakozzam be neki. Fogalmam sincs, hogyan mondjam el neki, hogy mindketten ugyanazon férfi miatt vagyunk itt. Hogy mindkettőnk ugyanazon veszteség miatt gyászol.

Megállok a tükör előtt, és végigmérem magam. Az arcom piros és foltos. A szemem be van vérezve. Az arcomat nézem, és arra gondolok, hogy volt valakim, aki szerette ezt az arcot. És ő most elment. És most már senki nincs, aki szeretné ezt az arcot.

Visszamegyek a folyosóra, de a nő nincs sehol. Ana megragadja a karomat.

– Bemehetsz – mondja, és odavezet a piros nyakkendő férfihoz, aki átkísér az ikerajtón.

A piros nyakkendő férfi megáll az egyik szoba előtt, és megkérdezi, akarom-e, hogy bemenjen velem. Miért akarnám, hogy bejöjjen velem? Hiszen csak most találkoztam ezzel az emberrel! Semmit sem jelent számomra. Az a férfi viszont, aki a szobában van, a mindent jelenti számomra. A *semmi* nem tudja megkönnyíteni azt, hogy elveszítem a *mindent*. Kinyitom az ajtót. Mások is vannak a szobában, többen is, de én csak Ben testét látom.

– Elnézést! – mondja az anyósom a könnyein át. Szelíd, de rémisztő. Nem veszek róla tudomást.

A kezembe fogom Ben arcát, érintése jéghideg. A szeme csukva van. Soha többé nem fogom már látni a szemét. Az jut az eszembe, hogy talán eltávolították. Képtelen vagyok megnézni. Nem akarom megtudni. Zúzóadások vannak az arcán, és nem tudom, hogy ez mit jelent. Azt, hogy megsérült, mielőtt meghalt? Egyedül és magányosan halt meg az utcán? Ó, istenem, szenvedett? Ájulás környékez. A mellkasát és a lábát letakarták lepedővel. Félek megmozdítani. Félek, hogy így is sok minden látszik. Vagy hogy túl sok mindent elvettek belőle.

– Van itt biztonsági őr? – kiált fel a nő.

Ahogy Ben kezét fogom, egy biztonsági őr megjelenik az ajtóban. Ránézek az anyósomra. Honnan is tudhatná, hogy ki vagyok?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Hogyan is érthetné, hogy mit keresek itt? De annyit látnia kellene, hogy szeretem a fiát. Ennyinek már nyilvánvalónak kellene lennie.

– Kérlek. Kérlek, Susan, ne tedd ezt!

Az anyósom rám néz, kíváncsian, zavartan. Pusztán abból a tényből, hogy tudom a nevét, ráébred, hogy valamiről lemaradt. Alig láthatóan odabólint a biztonsági őrnek.

– Elnézést. Magunkra hagyna egy pillanatra?

A férfi elhagyja a szobát, majd Susan a nővérré néz.

– Megkérhetem önt is? Köszönöm.

A nővér kimegy a szobából, és becsukja maga mögött az ajtót.

Susan meggyötörtnek, rémültnek, mégis higgadtan tűnik, mintha annyi nyugalom még lenne benne, hogy átvészelve a következő öt percet. Majd azután fog összeroskadni.

– Karikagyűrű van Ben ujján – mondja nekem. Mereven bámulom Susant, és próbálok nyugodtan lélegezni. Bátortalanul felemelem a bal kezemet, hogy megmutassam a párját.

– Másfél hete házasodtunk össze – felelem a könnyeimet nyeldekelve. A szám sarka lefelé kezd görbülni. Olyan nehéznek érzem!

– Hogy hívnak? – kérdezi Susan, ezúttal remegve.

– Elsie.

Rettegek tőle. Dühösnek, sebezhetőnek tűnik, mint egy menekülő kamasz.

– Elsie ki? – csuklik el a hangja.

– Elsie Ross.

Ez az a pillanat, amikor összetörik. Összetörik, ahogy én is korábban. A padlóra roskad. Nincs több zsebkendő a közelben, ami megmenthetné a linóleumot a könnyeitől.